

Article Opinió - Laura Anglada - “La vida telemàtica i el seu impacte social”

Sembla que hi ha un cert consens en què els mitjans telemàtics han estat una oportunitat durant l'estat d'alarma i el confinament que hem utilitzat de manera exponencial a lo habitual per intentar seguir amb el màxim de dinàmiques quotidianes com treballar (a través del teletreball), fer reunions, fer trobades amb amics i família, fer esport, divertir-nos...i que el seu ús pot tenir una certa continuïtat a partir d'ara.

També ho comparteixo.

Però a través d'aquestes lletres i, des de les meves ulleres de sociòloga, vull posar l'atenció a l'altra cara de la moneda i posar veu a les persones que han patit la vida telemàtica d'aquestes setmanes que deixem enrere per recordar que el contacte humà segueix i hauria de seguir essent per sempre més insubstituïble.

Parlo de tots els infants i joves amb necessitats educatives especials i diverses que en l'escola hi troben un suport i ajuda especialitzada que contribueix a fomentar la seva integració, la seva socialització, els seus hàbits, la seva autoestima...suport que darrera una pantalla ha quedat reduït i, fins i tot en alguns casos, ha desaparegut per l'absència del mateix alumne. En aquest sentit, es posen de manifest les limitacions dels mitjans telemàtics per atendre la diversitat dels infants i la presència imprescindible del contacte humà per atendre aquesta necessitat social. Vet aquí un reconeixement pel professorat que també ha viscut amb frustració la comunicació telemàtica amb els seus alumnes.

Parlo de les persones amb algun tipus de discapacitat que han deixat de percebre també uns serveis que a Menorca ofereix la Fundació de persones amb discapacitat basats en l'atenció personalitzada i presencial per estimular la seva autonomia, les seves capacitats i la seva normalització. Tanmateix, ara ens trobem atents a l'evolució de possibles nous brots de malalties que, quan són desateses, es descontrolen fàcilment i que la vida telemàtica res pot fer per elles. Vet aquí un reconeixement a les famílies que sense ser expertes, han fet una atenció especialitzada.

Parlo de tota la gent gran que viu a residències que, amb molta sort, han pogut veure els seus familiars de tant en tant per les pantalles de tablettes i ordinadors sense poder-los tocar, ni olorar, ni escoltar a prop d'orella la seva veu que els estimula i els recorda que no estan sols i que la seva família els estima. Alguns s'han consumit de pena i d'altres han vist accelerat el seu procés d'envelliment i deteriorament per les mancances emocionals i afectives viscudes. Vet aquí un reconeixement a tots els professionals que han estat a prop seu i que s'han convertit en la seva família a més d'infermers, psicòlegs, cuidadors, etc.

Parlo de les persones depenents que també van a un centre de dia, que visiten un centre de promoció de l'autonomia...que a través d'una atenció integral que, deixa enrere l'atenció assistencial d'antany, aconseguen perllongar la seva autonomia i que, durant aquest confinament s'han vist privades d'aquests estímuls fent un retrocés en alguns dels casos de la

seva situació i un deteriorament en la seva dependència.

Parlo de totes les famílies vulnerables que són usuàries de serveis socials que són acompanyades i ateses per un equip multidisciplinar per donar suport a les necessitats econòmiques, socials, psicològiques d'aquestes famílies. Durant aquestes darreres setmanes la comunicació entre ambdues parts ha estat limitada, reduïda a una atenció telefònica que dificulta transmetre el calor i suport humà, segurament més necessari que mai. Vet aquí un reconeixement a tots aquests equips de professionals per l'esforç i frustració que alhora açò ha suposat.

I parlo de totes les persones també que, sense tenir discapacitat, dependència i sense esser infants ni tenir necessitats especials, necessitam el contacte humà per percebre amb els cinc sentits la VIDA que darrera una pantalla queden reduïts a la mínima expressió (ni ens veim sencers ni ens sentim bé, de cap manera ens olora'm, ni ens toca'm i menys ens degusta'm). També sobre aquestes ha tingut una repercussió la vida telemàtica en forma de més angoixes, més ansietat, més soledat, una comunicació frustrada...

Mitjans telemàtics si, les persones també.

Amb aquestes lletres, per tant, vull posar l'accent en el cost social, en l'agreujament de les desigualtats socials i en el retrocés del model d'atenció integral que ha generat el confinament, la pandèmia i l'ús dels mitjans telemàtics. Les conseqüències socioafectives són intangibles als ulls però deixen petjada a la pell, a l'ànima i a la societat, un impacte massa elevat que durà el seu temps restablir.

Més enllà de l'oportunitat que aquests mitjans telemàtics suposen, el repte que ens trobem com a societat és aconseguir que l'avanç de l'era digital, ingredient del panorama present i sobretot futur, no vagi en detriment de la cura de les persones. També, un segon repte és preveure que, en cas d'un nou rebrot del COVID19, com seguir educant, treballant i sostenint la societat perquè pugui seguir atenent les necessitats socials, la diversitat evitant la marginació de les persones més vulnerables. És clar que tots els paràmetres d'aquest panorama que pugui de nou esdevenir (esperem que no) seran nous perquè la nova normalitat donarà pas a una "nova" escola, una "nova" manera de treballar, una "nova" manera de divertir-nos....I necessitarem més recursos i suport de les administracions perquè un rebrot no faci que la societat s'afebleixi el seu valor humà.

Que l'oportunitat que suposen els mitjans telemàtics no substitueixi el necessari **CONTACTE HUMÀ** per sentir-nos VIUS, ESTIMATS I ACOMPANYATS.

Pot semblar quelcom obvi el que dic però quan veig que anam pel carrer i observo que no puc saludar al veí perquè camina mirant el mòbil, que no puc demanar com està un company de feina perquè encara ens reunim telemàticament i quan s'acaba ja no podem xerrar de res més... em preocupa.